

ВІД
ІСКОР
ВЕЛИКОГО
ПОЧИНУ

Готовність знам'янців

З чим вийдуть знам'яці на комсомольський суботник 12 квітня? Про це почуєш цікаву розповідь. Не звичайне: «Вийдемо всі разом...», «Будемо з вогником...» Є плани, є цифри — є готовність № 1.

І найкращі справи у комсомольців локомотивного депо, де секретарем комсомольської організації Валерій Замковий, 12 квітня молоді локомотивники закінчать без оплати праці ремонт електровоза, який називають іменем Великого почину. Зароблені кошти підуть у фонд солідарності.

В депо робиться все, щоб завчасно повністю спланувати роботу в день Всесоюзного комсомольського суботника, підготувати робочі місця. З цією метою у підшефний колгосп «Правда» виїздить група молодих ремонтників, які поцікавляться, як діють механізми, зроблені ними на колгоспній фермі, який ремонт їм потрібен, які недоробки слід ліквідувати.

Інша група на чолі з керівником радіозв'язку, що працює при депо, кращим слюсарем-раціоналізатором Олександром Омельченком вийде сьогодні в артіль для «зонтажу» ферми, тракторного стану, які локомотивники збираються радіофікувати.

Створена ще одна бригада — по зрошенню. Умільці-раціоналізатори Микола Шульга, Олександр Лукинов, Віктор Горох та інші з'ясують, які роботи вони зможуть провести під час суботника на полях колгоспу.

Знам'яці з нетерпінням чекають творчого, натхненного дня Великого почину.

В. МАТУСЕВИЧ.

М. Знам'янка.

Рік видання X

№ 35 (1047)

СУБОТА

22 БЕРЕЗНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАТН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ПЕРЕМОЖИМ МЕЧЕМ

НА ЧЕШЬ 25-РІЧЧЯ ПОВНОГО ЗВІЛЬНЕННЯ
КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ
ЗАГАРБНИКІВ У СЕЛІ ПЕРЧУНОВОМУ СПОРУДЖЕНО
ОБЕЛІСК

25 років тому 19-го березня 1944 року війська Другого Українського фронту в ході оперативних наступальних дій звільнили від німецько-фашистських загарбників село Перчунове Добровеличківського району. Звільнення цього населеного пункту завершилося визволення Кіровоградщини від фашистських окупантів.

З нагоди цієї події в селі Перчуновому відбувся урочистий мітинг. О третій годині дня біля сільського Палацу культури зібрався колгоспників місцевої артілі «Батьківщина», делегати з навколишніх сіл, учасники боїв за визволення села і району.

Звучить духовий оркестр. З прапорами, квітами і вінками колони крокують на околицю села.

Мітинг відкрив перший секретар Добровеличківського райкому партії А. М. Мовчан.

— На честь 25-річчя від дня визволення Кіровоградщини від гітлерівських загарбників, — сказав він, — за рішенням обкому партії і обкомкомунізму споруджено пам'ятний знак.

Перерізється червона стрічка. Складає біле покривало, і перед очима присутніх постає гранітна брила-обеліск — символ нашої волі і невмирущої слави тих, хто загинув за неї.

На мітингу виступили учасник визволення району й села підполковник у відставці Севрюков, колишній командир взводу Сушко та інші. Вони розповіли про пам'ятні події 1944 року, про героїзм радянських воїнів, які звільняли Кіровоградщину від фашистської печеті.

Потім матовим вогнем загорілись живі квіти на підніжжі обеліска, а також на братській могилі солдатів, що загинули під час звільнення села.

Вечері в новобудованому Палаці культури відбулися урочисті збори, присвячені славній даті.

Учасники зборів надіслали вітальні листи на адресу ЦК КПРС та ЦК КП України. Самодіяльні аматори районного Будинку культури, Глиньського та Перчунівського сільських клубів показали великий святковий концерт.

О. СОКОЛЮК.

Наш конкурс

Георгій ЩЕРБИНА

* * *

Через струмочки-водограї,
А потім далі — через гать
Пішли ми з донькою до гаю,
Щоб синіх пролісків нарвати
Ось і пучок уже зібрали.
І раптом в небі — літаки.
Попутно пісню заспівали,
Крильми голублячи хмарки.
Малюють враз до неба квіти:
— Ей, дядю! На, візьми, візьми!
Летіли літаки над світом,
І їм услід дивились ми.
І я подумав: «Як чудесно,
Коли не жахом, навпаки,
Тим цвітом, що приносить весни,
Дитя стрічає літаки».

м. Кіровоград.

Георгій ШЕВЧЕНКО

Біле місто

На берег насувається туман,
Руда коса, мов кит посеред моря;
Десь білий світ сирена розтина,
Вгніздившись на загривку «метеора».

Над пристанню знялись десятки рук,
Крильми махнули морю на прощання
І далі — вгору, далі — по Дніпру:
Ракетам, баржам, юним капітанам.

І вже, коли і день змиде увесь,
Немов моряк на теплий брук домівоць,
Наслухається стомлений Кремгес
Приморських див і голубих наспівоць.

На пристані людської далини
Робочий біт закінчать сині гони,
Рибалки витруть накіп сивини —
Морської піни відгомін солонини.

І біле місто задрімає в імлі,
Хоч десь із ночі вирвуться одчайні
Протяжний гук далеких кораблів
І живий погук степозик комбайнів.

м. Кремгес.

ГЕРОЯ КІНГІСЕППА

В обороні міста Ленінград в роки війни важливу роль відіграв Кінгісепський укріплений район. Його захисники вели важкі бої, стримуючи великі сили гітлерівців. Потрапивши в оточення, біля 263-го окремого артилерійсько-кулеметного батальйону під командуванням капітана Голішева і комісара Гупалова продовжували героїчно битися. На підступах до зайнятого ними опорного пункту фашисти зазнали величезних втрат. Вони застосували міномети і вогнемети, авіацію і важку артилерію, але взяти цей рубіж так і не змогли.

На вечорі, що діяли відбулися в Палаці культури імені Жовтня, виступив працівник міської райкомату І. І. Хоменюшко. Він розповів присутнім червонозорівцям

НОВИНИ

про життя і славіний бойовий шлях комісара Гупалова. В урочистій обстановці І. І. Хоменюшко передав на зберігання вдові старшого політрука О. С. Гупалова, кадровій робітниці «Червоної зірки», а нині пенсіонерці, Дорі Миколаївні орден Вітчизняної війни I ступеня. В Кінгісепі на могилі О. С. Гупалова встановлена меморіальна дошка. Ім'я його навечно занесене в список комсомольської організації «Червоної зірки». В народному музеї історії залову зберігається комсомольський квиток № 03740500, винесаний на ім'я Олек-

сандра Семеновича Гупалова.

С. АЛЕКСЕЄВ,
працівник багатотиражної газети «Червона зірка».

З ОЛЕКСАНДРИ

...На Олександрійській шахті 3—біс днями пущений в експлуатацію третій очисний механізований комплекс «Тула». Він дає змогу механізувати підземні роботи на 77 процентів.

...В індустріальному технікумі відбувся випуск молодих спеціалістів. Десятьох юнаків і юнок отримали дипломи техніка-електрика. Скоро вони роз'їдуться за призначенням у міста Тбілісі, Куйбишев, Батумі та інші.

...При будівельному управлінні № 9 тресту «Кіровоградвуглебуд» працюють курси по підготовці прохід-

ників підземних виробок, машиністів шахтних комбайнів і механізмів тощо. На курсах навчається сто чоловік.

В. КОЛЕСНИКОВ,
працівник Олександрійської райгазети.

ПЕРВІСТОК — БОГАТИР

У колгоспній артілі імені Горького Іванни Бондаренко народився син. Бондарка мати отримала поздоровлення не тільки від своїх односельчан, а й від всіх медичних працівників районного пологового будинку. Адже в молодій породіллі народився справжній богатир. Він важить майже... шість кілограмів.

Мати і син почувують себе добре.

Б. КУМАНСЬКИЙ,
Олександрійський район.

У членів збірної команди обласної ради ДСТ «Буревісник» з баскетбола Надії Вірлан та Віри Федосенко знову радість. У змаганнях, що входять до задію IV обласної спартакиади профспілок, вони поступилися першістю лише спортсменкам з «Авангарду».

Фото В. Ковпака.

НА ПРИЗ БРАТІВ- ГЕРОІВ

В ОДНІЙ з найбільших класних кімнат Кіровоградської середньої школи № 20 виставлений стенд. Там — два портрети юних партизанів Анатолія і Юрія Маркітанів. Перед Великою Вітчизняною війною вони вчилися в цій школі. Толя мріяв стати льотчиком, Юра — інженером. А ще ці два юнаки любили спорт — обидва захоплювалися гімнастикою. В 1939 році вони прийшли в дитячу спортивну секцію, а невдовзі Анатолій вже був чемпіоном області.

В перший день війни Толя йде у військкомат, просить направити його на фронт. А там відмовили — молодий іще. І все ж старший син Марії Павлівни Маркітані домігся свого — через місяць Толя уже був у партизанському загоні С. І. Долженка. На бойовому рахунку юного патріота небаякий «зужнок»: підірвав штаб карального загону в селі Підлісному, знищив 7 ворожих автомашин, десятичкі гітлерівців. Після визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників Анатолія Маркітана призвано в діючу армію. З ним покидає місто і молодший син Марії Павлівни — Юрій. Обидва брати служили в одній військовій частині, разом ходили в атаку. В одному бою загинули смертю героїв...

В школі пам'ятають Маркітанів. Підтвердженням цього є не лише стенд. Піонерська дружина школи носить ім'я юних героїв. Щороку тут влаштовуються спортивні змагання на приз Маркітанів.

А нині міський комітет комсомолу разом з

міським відділом народної освіти влаштовують змагання юних гімнастів на приз героїв-братів.

І ось у спортивному залі обласної ради ДСТ «Авангард» зібралось понад 160 юнаків та дівчат. Серед них — ті, хто вже виконав норму першого та другого розряду, є й кандидати в майстри спорту.

Вже після перших вправ, що входили до обов'язкової програми змагань, привернули до себе увагу вихованці Т. С. Шлалачук, вчительки фізичного виховання середньої школи № 27: Люда Камішова, Тамара Нікітенко, Сергій Капітанов, Катерина Ходошук мали найвищі бали.

Після дводенної боротьби в загальнокомандному залку найкращих результатів серед спортсменів середніх шкіл домоглася юнаки та дівчата СШ № 27, а серед восьмилітніх — гімнасти 28 школи. Вихованці Т. С. Шлалачук здобули перехідний приз братів Маркітанів, який встановив обком комсомолу. А нагороду — теж перехідний приз — для спортсменів восьмилітніх шкіл вручено від імені міського комітету ЛКСМУ.

Відзначені також чемпіони змагань гімнасти Тамара Нікітенко (СШ № 27) та Леонід Терлецький (СШ № 13).

Лунає в залі мелодія Державного Гімну. Чемпіони Леонід Терлецький та Тамара Нікітенко опускають прапор змагань. Але школярі ще довго не залишають спортивний зал. Одні фотографуються з почесними призами, а інші розглядають великий фотомонтаж, який приніс сюди старший викладач педінституту В. Язовецький. Тут виставлені портрети Юрія і Анатолія Маркітанів. А на одному із фотознімків старший брат — між своїми однокласниками, на другому — Анатолій робить гімнастичні вправи. Поруч фотодокументальні — коротка розповідь про життя і подвиг юних патріотів.

М. ВІНЦЕВИН.

П'ятдесят років тому, 23 березня 1919 року була створена Башкирська АРСР. За радянське п'ятдесятиріччя невпізнанно змінився цей край. Подаємо розповіді про життя молоді братньої Башкирії, підготовлені журналістами башкирської республіканської газети «Ленінець».

З ГРАВЮРИ БАШКИРСЬКИХ ХУДОЖНИКІВ С. КОВАЛЬОВА ТА В. ДІЛНОВА.

В КРАЇНІ СОНЦЯ

Відзначаючи ювілейні дати, ми осмислюємо пройдені шляхи. 50 років нашої республіки. За цей час відбулися величезні зміни у виробництві, громадському і культурному житті. Учалинський район не був винятком. І ми, комсомольці 60-х років, самі були активними учасниками великих подій.

В ювілейному комсомольському році була здана збагачувальна

фабрика. Робітники вирішили достроково освоїти її потужності, і слова дотримали. Працівники сільського господарства за останні три роки подвоїли виробництво зерна, майже у півтора раза збільшили виробництво м'яса. Впорядковується і красивішає наше місто — Учали. На місці колишнього болота виростають будинки, прокладаються нові вулиці. В 1958 році збудовані спортивний зал при клубі «Будівельник» і водний стадіон. У всіх цих досягненнях чимала заслуга нашої молоді. Щоб підтримати взяті темп, потрібні ос-

вічені робітники. Підготовка кадрів — одна з основних турбот міської комсомольської організації. Сільські комсомольські організації району зараз особливу увагу звертають на роботу серед молодих тваринників і механізаторів. Тваринництво — одна з головних галузей сільського господарства району. Але в ній ще значна роль ручної праці. Тому на освоєння нової техніки на фермах ми направляємо найбільш активних юнаків і дівчат.

В. ЛУШПІН,
секретар Учалинського міського ВЛКСМ.

Щедрий талант

Ми вперше почули ім'я Мансура Якубова на ювілейній виставці 1967 року, а сьогодні його творчість — уже помітне явище у розвитку декоративно-прикладного мистецтва в республіці.

Поряд з чарівними, мініатюрними фігурками, що захоплюють теплим гумором, — сувенірами «Маленький буденнівець», «Хліб-сілець» та іншими — привертють увагу монументальні керамічні панно на казково-історичні теми.

Духом поєднання легенд з дійсністю виділяється образ «Вікно». Ці роботи відзначаються високою культурною виконавчою, лаконічністю, декоративно-виразним малюнком, владним вираженням кольору, інтерес до історії поєднується у М. Якубова із зверненням до сучасної теми. У панно «Бкосмос» художника надихає велич справ радянської людини.

Шкави, створені Якубовим у керамічній масці, скульптурі. Великими художніми цінностями відзначається й інша сфера діяльності молодого художника — чеканка по металу.

Успішні Мансура мають історію. Він закінчив Гжельський сількатно-керамічний технікум під Москвою. Брав участь у виставках у Москві, удостоєний медалі ВДНГ.

Зараз для показу на виставці «ЕКСПО-70» в Японії відібрані дві його роботи: прибор для чаю і башкирський сувенір — ваза. **Г. ПІКУШОВА.**

На сцені — студенти Уфимського авіаційного інституту.

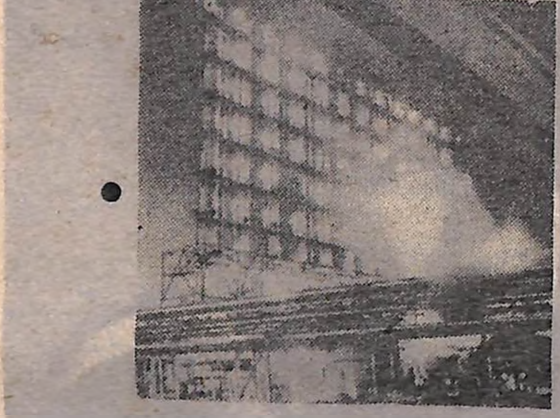
Стерлітамакський завод синтетичного каучуку.

НА БЕЗІМЕННІЙ

КІРОВОГРАДЦІ СВЯТО ШАНУЮТЬ ПАМ'ЯТЬ ПРО СЛАВНОГО СІНА БАШКИРІЇ ОЛЕКСІЯ РУТЧІНА

ОБОРОНА ворога на Дніпрі була вже прорвана. Радянські війська, форсувавши ріку, вели запеклі бої за розширення плацдарму. Спражня битва розгорілася 7-го жовтня за село Куцеволівку Онуфріївського району, біля безіменної висоти з відміткою 179,9. ...Неподалік дороги на короткий перепочинок зупинилися шофери. В автомобілях — босприпаси. Німці якимсь чином довідалися про це. Зненацька вирости вони перед машинами, обійшовши наші бойові порядки. — Рота, до бою! — першим помігив у високому бур'яні ворожих автоматників старшина Рутчин. Зрозуміло, роти і в помінь не було. Біля машин — всього з десятеро бійців, та й ті з різних частин. Старшина намагався ввести ворога в оману. Та хитрість не вдалась, і гітлерівці відкрили вогонь з дальніх дистанцій. Старшина відразу ж побачив, що німці в десятки разів переважають, що лід його командою лише пригоршня, жменька біліців. Та нерівний поєдинок почався. Першу атаку було відбито. За нею — друга. Немало ворожих трупів навколо. А ворог наседав. І падали радянські воїни. Ось впавав металіст з Нижнього Тагіла рядовий Олександр Юханов. Важко поранено перш'яка Якова Поносова.

Вразила куля Абдуллу Мусіна, молодого хлопця з Караганди. Олексій Рутчин озирнувся: «Один?!» Ось-ось зімкнеться вороже кільце. Доводиться користуватись зброєю загнаних товаришів... Захопившись босм, не помітив старшина, як троє гітлерівців підповзли зовсім близько, намагалися захопити його живцем. — Сдавай, рус! — загорлали вони, вперені, в безвихіді. Блискавично жбурнув Олексій гранату. Вибух — майже поруч. Смертельний град осколків бризнув у різні боки. І Рутчин відчув, як вп'ялись вони і в нього. На допомогу поспішали йому друзі-артилеристи. Вилізла ворога збралась. — Старшина, ти живий? — Жи-ву... — простогнав той і, зібравши останні сили, спробував підняти голову. Та рани виявились смертельними... Герой безіменної висоти родом з села Ісянгулово Зіанчуринського району Башкирської АРСР. Учасник боїв під Сталінградом і на Курській дузі, він нагороджений орденом Червоної Зірки і медалями «За відвагу» та «За бойові заслуги». За зразкове виконання бойових завдань командування і виявлені при цьому відвагу і героїзм старшині Олексію Рутчину, старшому шоферові 109-го окремого винищувально-протитанкового дивізіону, Указом Президії Верховної Ради Союзу РСР від 22 лютого 1944 року посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Славний син Башкирії похований у Куцеволівці. На його могилі — завжди не в'януть квіти. **В. ЧАБАНЕНКО,** керівник лекторської групи обкому ЛКСМУ.

НАШЕ ПОЛУМ'Я

13 березня комсомольці і молодь Башкирії вийшли на республіканський суботник, присвячений 50-річчю БАРСР. Як він пройшов? Зараз усіди підлодиться підсумки. Ось деякі приклади. УФА. Зав. оргвідділом міському ВЛКСМ Володимир Євміненко: — За попередніми даними, в Уфі на суботнику працювало більше 18 тисяч чоловік. Юнаки і дівчата Демського району розчищали залізницю. В Орджонікідзевському районі збирали металозом, працювали на будівництві Палацу «Хімік». Моторобудівники провели суботник у себе на будівництві нового корпусу і упорядкували територію біля Палацу моторобудівного заводу. Добре працювали учні шкіл №№ 11, 11, робітники тресту № 21. 8000 юнаків і дівчат Радянського району вийшли на суботник на честь ювілею республіки. Школярі розчищали сніг на проспекті Жовтня, на вулиці братів Каломієвих і Ріхарда Зорге. Тут можна було зустріти дівчат і фірми «Мир», хлопців і МПУ-1, торгово-культурного училища, сільгоспінституту, «Башнефтьспрєкта». В Кіровоградському районі на суботник вийшли 2500 чоловік.

Покликані красою

Хлопчики та дівчатка музичної школи щєбстали: — Сьогодні йдемо з концертом на цукровий завод. — А ще нас чекають малюки дитсадка, учні міських середніх шкіл, — говорить їм директор школи Адольф Трохимович ДЕРИПАСЬКО. І викладачі, й учні хвилюються: не абищо виступити перед такою аудиторією. Прошло перше півріччя, тож все, що було вивчено, — юні музиканти покажуть старшим. Чи це вперше? Алже після вивчення кожної теми вони йдуть на підприємства і установи з концертами.

Пролунав дзвінок. У класі один поперед одного навіребій забігали учні. Завітємо в клас скрипки, де заняття проводить педагог Тетяна Павлівна Шундікова. Як і в кожному класі музичних інструментів, навчання проводиться індивідуально. Учні міських середніх шкіл Новоукраїнки приходять до школи у відведенні кожному час, і протягом години їм необхідно чимало зробити.

Ще за дверима до нас долінує чарівний голос скрипки. І хоч надворі пролітає сніжок, на нас війнуло весною. Здавалось, все півквруги ожгло, пригрівало сонце, текли струмки. А ось заснівали пташки... Так, музика була чудовою. Хотілося слухати її ще і ще. А коли завітав у клас — здивувався. Маленька дівчинка тримала мініаторію скрипки. Грала учениця третього класу Люда Гріщенко. Це — одна з кращих скрипачок школи.

Вітворює — гарячий день у юних музикантів. Це коли проходить заняття оркестру народних інструментів, класів балла, фортепіано. Тому, йдучи у класу викладача Т. Шундікової, ще в захваті від гри Людошки, нам зразу далася до слуху гра на баяні. Було щось незнайоме, але водночас привернуло увагу своєю настирливістю, сміливістю. Заняття веде А. Дерипасько. Поцікавилися успішністю учениці.

— Катя Галич, — розповів Адольф Трохимович — навчається у четвертому класі. Дівчина, успішно виступила з своїм концертом на цукровому заводі, у райдрюкарні, дитсадку, міській середній школі № 6. В її програмі — українські народні пісні, твори класиків.

Побували ми і на занятті оркестру народних інструментів. Коли в класі задунала музика російської народної пісні «Калініка», сльомому хотілося піти у танок.

Трудний день музичної школи. Для кожного учня він нелегкий. Бо ж потрібно он скільки зробити! І розібрати ноту, вивчити їх на інструменті, освоїти музичну літературу. А ще учні вивчають біографії класиків музики.

С. БРОВЧЕНКО, працівник Новоукраїнської районної газети «Радянське село».

ТВІЙ

ЗА РІШЕННЯМ обласного штабу «Комсомольського прожектора» в лютому цього року працівниками апарату обкому ЛКСМУ, членами штабу «КП», комсомольськими активістами було організовано перевірку побутових умов молоді, що проживає в гуртожитках області.

Для більшості юнаків і дівчат, що працюють на будовах, фабриках, заводах, вчать в технікумах чи профтехучилищах, гуртожиток стає рідною домівкою. Тут юнак чи дівчина можуть знайти затишок, відпочинок після трудового дня.

Нас, учасників рейду, дивували контрасти, з якими ми зустрічалися. Здавалось б, і молодь скрізь енергійна, і коменданти, як коменданти, а стан справ зовсім різний.

Візьмемо для прикладу гуртожиток будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградпромбуд». Керівники тресту, ті, хто відповідас за відпочинок та побу-

Відбувся «круглий стіл» «Молодого комунара» з працівниками служби сервісу. Мова йшла про те, які зміни сталися в обслуговуванні населення, на що скаржаться клієнти, які проблеми хвилюють працівників сфери обслуговування. В розмові взяли участь секретар комсомольської організації заводу «Ремпобуттехніка» Віктор Шур, директор цього заводу І. Л. Хейнсон, головний інженер обласного побутового управління Т. С. Железник, директор фабрики «Прогрес» О. Ю. Ферштер, секретар комсомольської організації цієї фабрики Володимир Працко, його заступник Віктор Глушенко, завідувач майстернею фабрики «Прогрес» Віктор Колтунов, директор фабрики хімічестки О. С. Сирини, швачка фабрики «Індпошив» Олена Цанко, начальник дирекції приймальної радіотелевізійної мережі Я. Л. Рапопорт, начальник радіотелевізійного цеху А. І. Шустерман, начальник цеху фабрики хімічестки К. Ю. Ферштер, завідувач ательє «Трикотаж», З. І. Черединченко.

Завідуючий майстернею фабрики «Прогрес» Віктор Колтунов, заступник секретаря комсомольської організації Віктор Глушенко, секретар комсомольської організації цієї фабрики Володимир Працко та директор фабрики О. Ю. Ферштер (зліва направо) за «круглим столом» «Молодого комунара». Фото В. Ковнака.

Професія древня, але потрібна

„Круглий стіл“ „Молодого комунара з працівниками служби сервісу

ПОСЛУГА — ВДОМА

Якщо поглянути уважно, то зримо видно, що служба сервісу в останні роки зробила значний крок вперед і продовжує шукати і впроваджувати нові, прогресивні форми обслуговування.

Я. Л. Рапопорт:

— У минулому році ми почали обслуговувати телевізори по абонементу. На дванадцять місяців вартість абонементу 5 карбованців. Для нас це зручно тим, що дешево сирощуються взаєморозрахунки. Клієнт має вигоду в часі, бо ремонт по абонементу проводиться в першу чергу.

Торк у місті почали практикувати терміновий ремонт — в день подачі заявки. Тепер організували і видачу на прокат телевізори на час ремонту власного.

О. С. Сирини:

— До 20 тисяч замовлень виконує за рік фабрика хімічестки. Почали вже обслуговувати замовників дома. Чоловікам до вподоби кольорові нейлонові сорочки. Для фарбування білих пропонуємо сім кольорів — голубий, сірий та інші.

І. Л. Хейнсон:

— «Ремпобуттехніка» тепер надає 140 видів послуг. Для зручності клієнтів у гуртожитку будівельників, на заводі «Червона зірка» організували пункти ремонту.

ВЛАСНЕ ПРО СКАРГИ

Хороших прикладів можна навести значно більше, але ж і скарг на обслуговування ще такі чимало. На що скаржаться клієнти, як зменшити потік скарг?

Я. Л. Рапопорт:

— Скаржаться в основному на

несвоєчасність виконання замовлень. У кожному райцентрі ми маємо свої підприємства, чимало філіалів у великих селах. А скарг не зменшується.

В області зараз понад 115 тисяч телевізорів, лише в попередньому році їх продано більше 21 тисячі. Ми поки що не в змозі вчасно виконати замовлення дома, особливо у віддалених селах, бо маємо лише три пересувних майстерні.

З. І. Черединченко:

— Наше ательє «Трикотаж» зовсім молоде. Прийняло його населення, особливо молодь, із задоволенням, адже трикотажні костюми — найбільш модні. Але й претензій до нас чимало. Від нашого поставщика — Чернігівського камвольного комбінату одержали пряжу лише темних кольорів, а молоді ж до вподоби яскраві.

О. С. Сирини:

— Скаржаться в першу чергу на строчки, буває, що й на якість хімічестки. У завантаженої фабрики відчувається сезонність. Взимку, наприклад, замовлень мало, а у весняно-літній період їх стільки, що не вкладаємося в строчки. Видно, слід поліпшити рекламу, щоб цілорічно було однакове завантаження. З цією метою і обслуговуємо клієнтів дома.

Учасники бесіди за «круглим столом» чимало увагу приділили питанням дальшого розвитку послуг, зокрема, яким шляхом йти — чи шляхом дальшої спеціалізації, чи навпаки — універсалізації.

І. Л. Хейнсон:

— Я щойно повернувся з Києва. Там познайомився з роботою нової майстерні «Спіраль», яка надає 15 видів послуг по ремонту електроприладів. Такі майстерні дуже зручні для населення, бажано б мати і у нас.

ШВЕЦЬ — ПРОФЕСІЯ АРХАІЧНА?

Безумовно, без добре підготовлених у професійному відношенні кадрів, налагодити роботу виробництва досить важко. Чи достатня кількість юнаків і дівчат працює зараз в «індустрії сервісу», чи люблять вони роботу, де і як проводиться підготовка молодих спеціалістів для сфери обслуговування, чи довіряють їм клієнти?

О. Ю. Ферштер:

Що раніше мав швець? Ніж та молоток. Можливо, саме тому ми й напівхвилюємося на труднощі, коли в цеху індпошиву вугілля вводилося конвейерна система. Конвеєр е, а

людей немає. Інші ж у нас організувалися комсомольсько-молодіжна бригада з сорока юнаків і дівчат.

Віктор Глушенко:

— Щоб працювати в цеху індпошиву вугілля, треба чимало знати. У нас не менше 90 процентів молоді має середню освіту, багато хто вчиться у вузах і технікумах. Я особисто вчуся на четвертому курсі інституту. Цього вимагає складна техніка, з якою ми маємо справу.

Я. Л. Рапопорт:

— У сферу обслуговування останнім часом прийшло чимало юнаків і дівчат. Це випускники Кіровоградського профтехучилища зв'язку. Молоді спеціалісти добре підготовлені, кожен з них має 4-5 розряд. Крім того, готово спеціалістів на власній виробничій базі.

— Однією з форм навчання юнаків і дівчат в навчання на громадських засадах. Щороку наші майстри підготовляють таким чином 30-40 молодих спеціалістів. Добре, що за справу взялися і працівники колгоспів. Вони направляють на навчання молодих хліборобів, виплачують стипендії, а ті потім повертаються, щоб обслуговувати своїх односельчан. Вже чимало юнаків уміли повернутися в колгоспи Новомиргородського, Петрівського та деяких інших районів.

А ВЖЕ ВЕСНА... З ліногравюри Віталія Колесніченка.

Зі мною поруч В'ЄТЬСЯ СТРУЖКА...

В нього хуцери, як ті стружки, що з-під фуґанки кльаються, і схилився над роботою низько, губу закусивши. Вправний помах руки. Що один, що — і проступають на товстому дереві пахучі прожигки, а нудерпачки кльаць, здається, квітнуть хлопачу голову. Вж і обід минув. Соплячий зайчик, граючись гострим лезом сокири, втомився, а в Григорієвих руках ще одна нова деталь красується. Пахне повітря лісом. Праворуч хлопця — до десятка щойно виготовлених вікон та дверей. То все він, колгоспний тесляр Григорій Гречановський, змайстрував.

Любов до такого вишуканого ремесла прийшла давно. Ще в дитинстві замітив мудрість цієї справи. Отак дивився — зачепив дошки, а торкнутися їх ділові руки, і перетворюються вони на шафи, мисники, столики. Непомітно промайнули два роки навчання в Кіровоградському профтехучилищі, і повернувся Григорій в своє село Богданівку, що на Ульянівщині. Міцнішала рука, приховали досвід. Вже не одне важливе замовлення виконав Гречановський. Ось і недавно змайстрував для нового Маньківського клубу вікна і двері. Працював швидко, бо знав, як молоді потрібен клуб. Тоді не нульовуватимуть — почнуть працювати гуртки художньої самодіяльності. А він же й сам ніколи задніх не пас. Не раз аполдували юнакові односельчани за майстерне читання віршів та гуморесок.

А це Григорій захичує II клас вечірньої школи. Багато часу треба на все, та хлопцеві не лякається. Молодий — вистати треба, — каже скромно, і знову схилиється над шершеюком. В'юнється лезуча стружка, оживлює під руками хлопця біленькі деталі.

А. КУЧЕРЕНКО, працівник редакції районної газети «Ленінець», Ульянівський район.

РІДНИЙ ДІМ

ПІСЛЯ РЕЙДУ «КП»

тові умови молодих робітників, зуміли організувати справу так, що юні мешканці мають змогу підготуватись до занять в інститутах чи технікумах, відпочити в теплих, затишних кімнатах. В гуртожитку обладнаний червоний куток. Любителі телепередач, музики можуть подивитись телевізор, послухати радіодісприймач. Тут же — підписки газет, журналів, ігри. Добре працює рада гуртожитку, тому випадки порушення соціалістичного співжиття тут дуже рідкі.

Юнаки та дівчата регулярно відвідують гурток комсомольської політосвіти «Круглий стіл», випускають стітнівку «Будівельник», до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна взяли на себе підвищені соціалістичні зобов'язання.

Добре слово хочеться сказати про гуртожитки Голованівського профтехучилища механізації сільського господарства, Кіровоградського технікуму сільгоспмашинобудування, Олександрійського ремзаводу, профтехучилища № 3 м. Знам'янки. В них добре обладнані червоні кутки, побутові кімнати, добре по-

ставлена виховна робота. Та, на жаль, не скрізь молоді знаходять затишок і тепло в ніслю трудового дня. Про який затишок може йти мова в Новгородківському училищі механізації сільського господарства № 6, де двері в кімнатах не відремонтовано, в коридорах нечорними темні, а води в умивальниках вдець з вогнем не знайдеш? В кімнатах гуртожитку брудно, ліжка не заправлені, ковдри, простирядла, наволочки, рушники не видно з чого зроблені.

Та, мабуть, все ж «перше» місце серед подібних видів житла посідає гуртожиток Компанійського ветеринарного технікуму, де більшість учнів змушені користуватися свічками або газовими лампами.

Що вже й говорити про якусь виховну роботу серед хлопців, коли в гуртожитку немає ні шаф, немає побутової кімнати, речі учнів висять на стінах або просто лежать на ліжках?

Мешканці гуртожитків заводу «Червона зірка» не вперше вносять пропозицію про створення кімнат для навчання. Праві вони! Безумовно! Адже більшість з них навчаються в інститутах, технікумах, школах робітни-

чої молоді. Це питання дуже «своєрідно» вирішено в гуртожитку, що на вулиці Гоголя, 44. Тут заселили навіть червоний куток.

Справжня біда в більшості гуртожитків із спортивною роботою. Ніяких снарядів, не говорячи вже про спортивні зали, тут немає.

Не проводяться в гуртожитках культпоходи, походи по місцях бойової і трудової слави, лижні кроси, турніри. Це в першу чергу стосується гуртожитку селища Молодіжного Долинського району, Новомиргородського зооветеринарного технікуму та деяких інших.

Міськкоми, райкоми ЛКСМУ зараз вживають заходів по ліквідації недоліків, але треба сказати, що робиться це ще дуже повільно. Комітетам комсомолу слід глибше і пильніше вникати в життя і побут молоді.

О. БАРБІНОВ, інструктор обкому ЛКСМУ.

НОВИНИ

Позавчора в приміщенні гуртожитку Кіровоградського педагогічного інституту відбувся вечір, приурочений пам'яті М. Т. Рильського. Затишний зал читальні вивели студенти філологічного факультету.

Із спогадами про зустріч з видатним майстром художнього слова виступили доцент педагогічного інституту М. Т. Четот та письменник М. К. Смоленчук. Про відкриття музею поета в Києві поділилися своїми враженнями редактор обласної молодіжної

ВЕЧІР ІМЕНІ М. Т. РИЛЬСЬКОГО

газети «Молодий комунар» В. О. Погорілий.

Заключним акордом на вечорі пролунали шпори рядки українських та російських поетів, присвячені М. Т. Рильському, які прочитали старшокурсники.

В. ВАСИЛЕНКО, м. Кіровоград.

ПРО ПЕРШИХ АВТОЗАВОДЦІВ

На кіностудії «Мосфільм» режисер О. Салтиков ставить картину «Директор» за сценарієм Юрія Нагібіна. Ім'я О. Салтикова добре відоме любителям кіноіндустрії — ним поставлені фільми «Голова» і «Баб'яче царство».

У новій картині розповідається про героїчний труд робітничого класу. В центрі сюжету — створення радянської автомобільної промисловості.

Головний герой фільму — Олексій Зворикін, колишній матрос, повертається до рідної Москви з громадянської війни. З ним двоє його товаришів — Рузаєв і Кішин. Всі три прийшли на будівництво автозаводу і беруть участь у створенні першої радянської машини. Нарешті, перенесіть вітчизняного автомобілебудування виїшов за порота заводу і, зустрівши на своєму шляху машину іноземної марки... проїзав їй в імпровізованій голиці...

А через декілька років нова радянська машина разом з автомо-

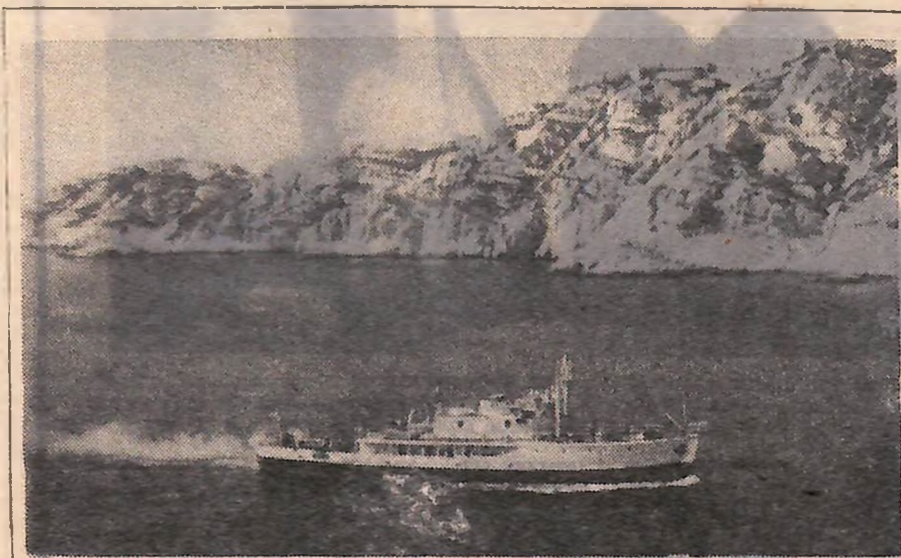
білями іноземних марок приймає старт у багатоденному випробовуванні по території Радянського Союзу. І тут екзамени на зрілість складає не тільки техніка, а й люди, їх душевній якості.

Роль Зворикіна грає Микола Губенко, Рузаєва — Борис Кудрявцев, Кішина — Володимир Седов, Соно, дружини Зворикіна, — Світлана Жуги, даркома Махарадзе — Бухуті Закаріадзе. Знімають фільм оператори Геннадій Цекавін і Віктор Якушев.

На знімку: робочий момент зйомки фільму «Директор». Режисер Олексій Салтиков (зліва) і актор Микола Губенко під час репетиції.

Фото Р. Алфімова. (АПН).

Судно «Калінко» біля берегів тропічного острова.

Леонід ТЕНДЮК

В 1943 році разом з інженером Емільєм Гапьяном винайшов акваланг. Потім океанографічні експедиції в Червоному морі, підняття з дна Середземного моря затонулого ще до нашої ери грецького корабля з безліччю глиняних амфор; пошуки нафти в Персидській затоці, підводні кінофільми, які удостоюються на міжнародних кінофестивалях найвищих премій; розвідка морських слібин; наукові дослідження і кінопопулярнізації того, що око дослідника побачило під водою; нарешті, кілька років тому Кусто організує підводні станції і лабораторії, в яких на більш, ніж стометровій глибині кілька сміливців двадцять днів проводили свої наукові експерименти. Ознайомившись із захоплюючими книгами Кусто, в яких чимало романтично-авантюрного, в деякого може скластися враження, що Кусто звичайнісінький собі шукач пригод. Але це не зовсім так. Бо він береться за серйозні наукові проблеми з таким же темпераментом, як і за звичайні подорожі в морські глибини. І ще мені здається, коли я дивлюся на Кусто, як він один із перших виступив у Франції проти захаращення атомними покладками морів і океанів планети.

Мовчання на якусь мить затягнулось, і його порушив той, про кого я ційно думав: — Так ви з «Витязя»? — З нього.

Через мого перекладача Жоржа Барєски Кусто запитує, як ми плавали, обіцяє відвідати «Витязя» і, між іншим, цікавиться, чи захоплююся я підводним спортом. І коли я розповів, що давно колись, начитавшись його книг, придбав маску, ласті і, вперше полізши у воду мало не втопився, він, осудливо хитнувши головою, каже: — Біда багатьох, які не розуміють: з водою жартити погані. Ну, та з вами, думаю, цього більше не трапиться.

На «Калінко» двадцять дев'ять чоловік; Кусто плаває з дружиною, — Сімона, — мовила, підійшовши до нас, засмагла струнка жінка.

Це дружина Кусто. З ним вона в усіх подорожах: два сини народилися в морі. — Ну, от що, — каже капітан, — нехай Жорж гарненько вам все покаже, а потім продовжимо розмову.

Юра, як і кожен, до кого, буває, потрапляєш на екскурсію в море, сумлінно показує кожну зачіпку, кожну гант. Ні, я це ображаю на нього за цю сумлінність: в даному разі вона доречна, бо на «Калінко» кожна дрібничка — це вже історія. Приміром така: на палубі підвішена на довгастій мотузці щелепа з велетенськими зубами — це експонат морського дна біля Сейшельських островів, звідки «Калінко» недавно повернулася. Зуби ці якоїсь давно вимерлої риби.

— А це ось палина, яку відбиваємося від акул, — розглядає Юра. — А це компресорна камера, підводний телівізор, будничок, куди долаємося від нападу акул. А це... — Юро, годі, — кажу їй між іншим, щоб його не ображали. — Розкажи мені трохи, звідки ти на будничок подрапав і чого погучо мечаєш прутья?

Часом дрібничка варта красномовного багатослів'я.

І Юра розповів: — Біля острова Має працював і з кінокамерою. Знімали останні кадри. І що ж ти думаєш? Не знати відки — зграя акул. Я ледве встиг закрити дверця будничку. Але хижак і не зумів відступити: одна з них, найбільша, кількадесятихвістка акул, широко розкрити пащу, схиляла за «стілку» будничку, в якому я прийняв, торсонула раз, другий, ще і ще — і майнула геть. Я закритю Юра, чи не зустрічав він на острові Має свого земляка, парижанина, який вже двадцять років шукає скарби. — А звідки ти його знаєш?

Продовження. Початок в газеті за 1-13, 25, 27 лютого. 1-6, 11, 13, 15 і 18 березня

— Як звідки? Позаминулого року я був на Сейшелах, і той шукач (от тільки забув його прізвище) написав навіть, пам'ятаю, мені в блокнуті таке: «За статистикою, у всьому світі за одно — два десятиліття скарби вдається знайти лише двом чоловікам. Я бажано, щоб одним з них були ви, а другим — я».

Юрій, бачу, од сміху не може втриматися на ногах. — От дивак! — нарешті, каже він. — Знаєш, а він і понині там рині... безрезультатно.

На цій далекій землі та ще серед членів іноземної експедиції хіба не радше зустріти земляка? А Жорж Барєски мій земляк, Батьки його з Одеси, давно колись емігрували до Франції і під час війни загинули у фашистському концтаборі. На все життя зосталася в серці сина ненависть до фашизму... Юрій став лінооператором. У 1954 році він був одним із співавторів-операторів, що знімали за романом Стендала фільм «Червоні і чорні» за участю славетного актора Жерара Філіпа. Потім з режисером Фредеріком Росефом зняв антивоєнний фільм «Померти в Мадриді» — про боротьбу іспанських патріотів і жорстокість фашистського режиму Франко.

— Позаминулого року, коли я мав поїхати до Іспанії знімати свій новий фільм, іспанські власті мене не впустили: я став, га їй думку, «ворогом Іспанії», — іронічно посміхнувшись, мовив мій новий друг.

Недавно Юрій повернувся з Москви, де закінчував свій новий фільм про Велику Жовтневу революцію. Побудований в історичній своїй частині на українських матеріалах, взятих в архівах Парма, Нью-Йорка, фільм цей розповідає про велич соціалістичної революції в нашій країні.

— Не знаю, як воно буде, — задумливо каже Юрій, — але поки що твердо намічено фільм мій демонструвати в трьох містах світу — Москві, Парижі і Нью-Йорку.

А ще в планах — серія підводних фільмів з експедицій Юст

— І заповітний задум, — мрійливо каже Юрій, — зняти художній фільм про землю моїх батьків, яку вони так небачно залишили, — про Радянський Союз.

Такі люди в експедиції «Калінко». І боцман Альберт Фалько — той самий відважний Фалько, моряк, що з дня Суєцького каналу піднімав затонуле судно «Тистлортон», сотні разів занурювався в океанські глибини, жив у підводній лабораторії — і завжди, в незвичному для людини середовищі, виявлявся спритним, винахідливим, перед яким відступали всі небезпекі.

І ще — інженер Андре Лобанов, постійний супутник Кусто. Андре трохи говорить по-російськи і по-українськи, бо його батько — львів'янин, — колись емігрував від за кордон, шукаючи кращого життя. Андре не тільки інженер і підводний дослідник. Він ще й поет. А свою поезію про море, знаєш, де написав? Під водою.

— Ми тоді працювали в Середземному морі, за кілька сот миль від Ніци, — розповів мені Андре. — Під водою я й обдумував сюжетний хід своєї поезії і навіть деякі строфи вивів наклепком гарпуна на металевій пластинці під водою. — Може, ви на пам'ять мені напишете де-що в блокнот? — прохав Андре. Він бере олівцем, аркушик паперу і пише, пише спочатку російською, а потім французькою мовою. «Дуже тяжко писати мені по-російськи. Так само мені незалежно написати що-небудь цікаве для Вас і по-французьки. Але я хотів би Вам розповісти, як гарно під водою, як я зачарований цією красою, що навіть сів'я бракує передати всі її принадність».

(Далі буде).

ЧИТАЧІ ВІДПОВІДАЮТЬ «СТЕПОВИЧЦІ»

У НАШІЙ газеті 27 лютого було вміщено анкету «Степовички», в якій п'ять таких питань:

- 1. Як уявляєте ви щастя?
2. Воно залежить від вас самих чи від інших?
3. Що таке, на вашу думку, нещастя?
4. Ви щасливі? Якщо так, то в чому ваше щастя?
5. Якщо ні, то чому?

Нижче вміщуємо деякі з одержаних відповідей.

ШУКАТИ, А НЕ ОЧІКУВАТИ!

Чарівне, казкове щастя. Яке воно насправді? Кожен по-своєму розуміє щастя. Одні звели тепле гніздечко і задоволяють всіх, що в них є щастя. А інші з гордістю говорять: «Яке щастя — я вступив до інституту». На мою думку, щастя — це щось таке велике, невичерпне, нескінченне і невичуд гарне. Щастя — це мир, це життя, держання, праця. Щастя — це кохання, вірні і чисте, це — мрія. Воно не приїде саме, його треба шукати, йти йому назустріч, щоб опісля з радістю і гордістю можна було сказати: «Я знайшла щастя».

Я щаслива, бо живу серед щасливих людей, бо маю змогу вчитись, працювати, дерзати.

Я щаслива! Чуете?! І як мені хочеться не просто всім про це заявити, а перелити ці слова у найніжнішу мелодію пісні, щоб дзвеніла вона дзвіночками, промінилась сонячною теплою.

Алла ЧАСТОПОЛ, десятикласниця, м. Новоукраїнка.

«В МЕНЕ БАГАТО ДРУЗІВ»

Щастя — це жити для людей, бути завжди поруч з друзями, відкри-

Грані щастя

зати нові грані своєї професії, любити і бути любимою.

Щастя в більшій мірі залежить від самого себе.

Нещастя — коли відірваний від колективу. Кажуть ще, що нещаслива людина, котру ніхто не кохав. Це не завжди вірно. Набагато гірше, коли сама людина ніколи не любила.

В мене багато друзів — веселих і мовчазних, енергійних і бадьорих, допитливих і скромних. В цьому я щаслива.

Валентина ОРЕЛ, робітниця Кременівської меблевої фабрики.

Футбол

На фініші — поразка

Для Кіровоградської «Зірки» матч з барнаульським «Темпом», який також виступає в другій групі класу «А», був останнім у першому етапі весняного розіграшу призів Федерації футболу, що проходить зараз у Криму. До нього обидва суперники не мали жодної поразки і претендували на перше місце в підгрупі.

Щі обставини і обумовили гостроту поєдинку. Напружена спортивна боротьба принесла успіх барнаульським футболістам. Вони перемогли з мінімальною перевагою — 1:0. Тепер у них стільки ж очок, скільки у наших земляків, але вони провели на одну гру менше.

Таким чином, кіровоградці практично втратили можливість вийти у фінал переможців трьох груп. Навіть якщо «Темп» і програє останню зустріч авангардівцям Жовтніх Вод, що мало вірогідно, то і в цьому випадку він у більш вигідному становищі, бо має кращу різницю забитих і пропущених м'ячів — 5-1. У кіровоградців вона становить лише 2-1.

Після відлігн — знову хуртовина. І на другий день заїгн «Снігового десанту» Олександрівського профтехучилища №1 вирушив у мандрівку.

Спорт

Паліївці — на мілині

Не раз мені доводилось бувати у фізкультурників колгоспу імені Щорса Маловікського району. То спортивні змагання влаштовувалися в селі, то хлопці приїздили прихитати і допомогти придбати спортивний інвентар.

Якось на районних змаганнях з настільного теніса котрийсь з паліївців кинув репліку: — Та у нас навіть путяшкого тенісного стола нема. Саморобний маємо, дріжні в ньому.

У цих словах — безнадія. Вони мене зацікавили. ...В конторі колгоспу зразу кинулися в очі стелди, кілька грамот за призові місця на районних змаганнях. А з розмови з інструктором по спорту Миколою Грушецьким довідаюся, що влітку фізкультурники значною пожеваляють свою діяльність. Не було в них свого футбольного поля. Ганаян

хлопці м'яча на стерні за селом або на пустирі. І чому б самим не обладнати стадіон? Порадилися з керівниками колгоспу, спортсменам обіцяли допомогти. І хоч весною найгарячіша пора для механізаторів, та тракторист Анатолій Брайловський знайшов час, щоб гонду на своєму «Т-74» попрацювати теж з фізкультурниками. Комітет комсомолу колгоспу організував нещадників. А через кілька днів паліївці уболівали вже за свою футбольну команду, яка приймала краснопільців, злинців, олександрійців.

Безперечно, і комсомольський комітет колгоспу теж зробив своє — зумів організувати молодь. Тоді ж і на подвірних стадіонах тракторних бригад обладнали волейбольні майданчики. Були парікани, що ніхто з механізаторів не візьме в руки м'яча, сюди б картин. Та згодом «пророки» самі пере-

кондались, що помилились: між змінами сім'яй й орари франції й вечері до самого заходу сонця грали у волейбол.

Спершу здається, що все йде добре у паліївців. У селі є свої хороші спортсмени. Та чомусь виступають на змаганнях вони за чужорідні заводи. Наприклад, Віктор Снопков захищає честь цукровиків з плавання. Але комітет комсомолу, та й М. Грушецький на це дивляться байдуже.

На помилки йому вказали районній раді ДСТ «Кінос». Та він не виправив їх. А вони в тому, що в іншому волею колективні негражд за масовістю. Майже з кожного вилу змагання у них одні й ті ж спортсмени: Павло Кирилов, Микола Лавриченко, Борис Коршунів, Віктор Безуглий. Дивчат — жодної. І не тому, що їх мало в селі. Хорошого б їм організатора, і паліївці гордились б спортсменами.

Б. СТАНІСЛАВЧУК, с. Паліївка Маловікського району.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД НЕДІЛЯ, 23 березня. Перша програма. 9.00 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — «Будильник». (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «Годничкових справ майстрів». (Ленінград). 11.00 — Для юнацтва. «Наука гермегації». Третій тур олімпіади з весняної історії. (К). 12.00 — «Роби з нами, роби, як ми, роби краще нас». (ПДР). 13.00 — Наша офіца. (К). 13.05 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Робітничі слави». (Донецьк). 13.25 — «ТЕК-69». (К). 13.50 — «Весня хліборобська». Коментар. (К). 14.00 — Першість світу з хокею. СРСР — США. (Стокгольм). У перерві теленовіни. (М). 16.15 — Дня воїнів Радянської Армії і Військово-Морського флоту. (Одеса). 16.45 — Теленовіни. (М). 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — Програма колгоспного телебачення. (М). 19.30 — Фестиваль багатосерійних радянських і зарубіжних фільмів. «Матє Борш». І серія. (Угорщина). 20.30 — «Сім днів». (М). 21.00 — «Камертон доброго настрою». (Донецьк). 21.30 — «У світі прекрасного». Театральні варіанти. (К). 22.00 — Першість світу з хокею. Чехословаччина — Канада. (Стокгольм). У перерві теленовіни. (М).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ НЕДІЛЯ, 23 березня. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — «Будильник». (М). 9.45 — Телевізійні новини. (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «Годничкових справ майстрів». (Ленінград). 11.00 — Для юнацтва. «Наука перемагати». (М). 12.00 — Для школярів. «Роби з нами, роби, як ми, роби краще нас». (ПДР). 13.05 — Чемпіонат світу з хокею: ЧССР — Канада.

наш». (Берлін). 13.05 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Робітничі слави». (Донецьк). 13.25 — «ТЕК-69». (К). 13.50 — «Весня хліборобська». Коментар. (К). 14.00 — Чемпіонат світу з хокею: СРСР — США. 16.15 — Дня воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — Програма колгоспного телебачення. (М). 19.30 — Угорський телефільм «Матє Борш». (І серія). (М). 20.30 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 21.00 — «Камертон доброго настрою». (Донецьк). 21.30 — «У світі прекрасного». (К). 22.00 — Чемпіонат світу з хокею: ЧССР — Канада.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36 Телефони: секретариату — 29-33-55, відділу пропаганди — 29-35-57, решти відділів — 29-33-55.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.